

MÂCERÂ-YI HAYAT

Akıbeti belli olmayan heyecanlı, coşkulu ve bir o kadar da tehlikeli hayat..

APH PROJECT

MÂCERÂ-YI HAYAT

Anlatan İdil Şen
Senarist Mina Leila

MÂCERÂ-YI HAYAT

Copyright © APH ve AST, 2019

Bu eserin tüm yayın hakları APH ve Advocates of Silenced Turkey-AST'ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin, APH ve AST önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

APH NO: 19-10-0718NH-TX

Tamamen yaşanmış olayların derlemesi olan bu çalışmayı, hala bu zulümlere maruz kalarak hürriyetleri ellerinden alınan binlerce insana, dağılarak paramparça olan ailelere ve artık ülkelerinde yaşama umutları kalmadığı için daha fazla haksızlıklara maruz kalmadan özgürce yaşayabilecekleri bir hayata adım atabilmek uğruna ıktıkları zorlu yolculuklarda Ege ve Meri'in azgın sularında can veren masum Anadolu insanına ithaf ediyoruz...

İÇİNDEKİLER

<i>Editörün Notu</i>	<i>1</i>
<i>Tanıtım.....</i>	<i>2</i>
<i>Eşimle Annemin Cenazesinde Tanıştım!</i>	<i>4</i>
<i>Hizmet.....</i>	<i>5</i>
<i>15 Temmuz'da Ne Oldu?</i>	<i>6</i>
<i>Kayıp(!) Pasaportlarımız</i>	<i>7</i>
<i>Polislerden Ev Ziyareti(!)</i>	<i>9</i>
<i>Ve... Okullar da Kaptıldı!.....</i>	<i>12</i>
<i>“Satılık” Ev... Araba</i>	<i>14</i>
<i>Yurt Dışına Çıkmanın “Yeni” Yolu... ..</i>	<i>18</i>
<i>Biz Pişman Olduk, Geri Döneceğiz!</i>	<i>20</i>
<i>“Lütfen İzin Verin, Aileme Kavuşayım.”</i>	<i>21</i>
<i>Merhaba Avrupa!.....</i>	<i>22</i>
<i>Vedalaşma.....</i>	<i>24</i>
<i>Yürüyerek Aşılan Sınır.....</i>	<i>27</i>
<i>Kamplar Yumağı</i>	<i>31</i>
<i>Nihayet!</i>	<i>33</i>

Editörün Notu

15 Temmuz 2016 ‘sözde’ darbe girişimi sonrası binlerce insan Hizmet hareketine mensup olduğu gerekçesiyle mesleklerini kaybetmiş ve yargılamaya maruz kalmıştır. Ülkenin bu zorlu atmosferinde yaşama umudu kalmayan yüzlerce insan özgürce yaşayabilmek için ölümü göze alarak yasa dışı yollarla ülkeyi terk etmeye çalışmaktadır. Nitekim bu zorlu yolculukta boğularak can veren insanlar da olmuştur.

Okuduğunuz bu metin yaşanmış bir hayat hikayesi olup mağdurun ve ailesinin güvenliği açısından bazı gerçek isimler ve mekanlar saklı tutulmuştur.

Bu çalışmanın ortaya konmasında gerek röportaj aşamasında, gerek metinle ilgilenmek sureti ile, gerek görseller hazırlayarak emek veren herkese sonsuz teşekkür ederiz. Tek dileğimiz yaşanan hukuksuzlukların en yakın zamanda son bulması ve hukukun üstünlüğünün tekrar tesis edilerek yaşanan mağduriyetlerin en yakın zamanda son bulmasıdır

Tanıtım

AST- Advocates of Silenced Turkey & Mağduriyetleri Kayıt Altına Alma Projesi (APH Project-Archiving Persecution of Hizmet Project)

Advocates of Silenced Turkey; iki yılı aşkın bir süredir Türkiye’de yaşanan insan hakları ihlallerinin, hukuksuz yargılamaların ve işkence iddialarının araştırılarak uluslararası kamuoyu nezdinde dile getirmeyi amaçlayan, gönüllülük esasına dayanan bir sivil toplum kuruluşudur. 15 Temmuz 2016 darbe girişimi sonrası 160,000’den fazla kişi darbe girişimi ile bağlantılı olma iddiası ile kamu ve özel sektördeki işlerini kaybetti. 20 Temmuz 2016’da ilan edilen OHAL yönetimi devlete terör örgütü ile mücadele konusunda sınırsız yetkiler verirken diğer taraftan ifade özgürlüğü ve basın özgürlüğü gibi demokratik toplumun ve evrensel insan haklarının en temel ilkeleri ciddi zarar görmektedir. Bugün Türkiye’de asker, yargı mensubu, doktor, öğretmen, gazeteci ve akademisyen gibi saygın meslek gruplarından 16,000 kadın ve yaklaşık 700 çocuk dahil 60,000’den fazla kişi tutuklu yargılanmaktadır.

Advocates of Silenced Turkey olarak bizler Türkiye’de hukukun askıya alındığı böylesine bir dönemde yaşanan haksızlıklara sessiz

kalmamak amacıyla bir takım faaliyetlerde bulunmaktayız. Mağduriyetleri Kayıt Altına Alma Projesi Türkiye’de binlerce insanın maruz kaldığı hukuksuzluklara ışık tutmak amacı ile ortaya konmuş olan bir çalışmadır. Gönüllü çalışanlarımızın çabaları ile yaşanan mağduriyetler sözlü ve yazılı olarak kayıt altına alınarak ile arşivlenmektedir. Bu çalışmanın temel amacı yaşanan mağduriyetlerin doğru ve tarafsız bir şekilde kayıt altına alınmasını sağlamaktır. Bu sayede gelecek nesiller yaşanan mağduriyetleri bizzat ilk kaynaklardan öğrenmiş olacaktır. Diğer taraftan yaşanan mağduriyetlerin ulusal ve uluslararası kamuoyuna duyurularak dünyanın dikkatini Türkiye’de yaşanan insan hakları ihlallerine çekmeyi hedeflemekteyiz. Ayrıca mağdurların maruz kaldığı bu zorluklar akademik çevreler, medya kuruluşları, insan hakları dernekleri, önde gelen toplum liderleri veya hükümet temsilcileri ile paylaşılacak sureti ile bu noktada gerekli somut adımların atılması hedeflenmektedir.

“Macera-yı Hayat” isimli bu kitap uzun süreli bir çalışmanın ürünü olarak ortaya konan eserlerdendir. Bütün çalışmalarımız yaşanmış hayat hikayelerinin derlemesi olup hikayelerde geçen gerçek isim ve mekanlar mağdurların ve Türkiye’de bulunan yakınlarının güvenliği açısından gizli tutulmaktadır. Bu çalışmaların ortaya konmasında emeği geçen herkese çok teşekkür ederek yaşanan mağduriyetlerin en yakın zamanda son bulmasını ve hukukun üstünlüğü gibi temel değerlerin Türkiye’de tekrar tesis edilmesini en içten dileklerimizle arzu ediyoruz...

AST ve APH Project olarak editörün notu

Eşimle Annemin Cenazesinde Tanıştım!

Hayat hikayemi anlatmaya eşimle tanıştığım gün ile başlamak istiyorum. Aslına bakarsanız o gün ömrümün en bedbaht, kendimi en çaresiz hissettiğim günüydü. Babam vefat edeli yirmi yıldan fazla olmuştu. Eşimle tanıştığım o gün, annemi de ebediyete uğurlamıştık. Babamın yokluğuna -ne kadar zaman geçerse geçsin- alışamamışken, annemin vefatıyla iyice aciz, yalnız, biçare olduğumu hissetmiştim. Kardeşlerimle Allah'ın bize bir yol göstermesini bekliyordum.

Genç ve güzel bir kızdım. Haliyle benimle evlenmek isteyenlerin sayısı azımsanmazdı. Fakat yetimliğime bir de öksüzlük eklenince, taliplerim bir bir benimle evlenmekten vazgeçiyor, kimseden ses çıkmıyordu. Onlar da biliyorlardı ki, benimle evlenme cesaretini gösteren, küçük kız kardeşlerime de sahip çıkmak zorundaydı. Kimse böylesi bir sorumluluğu üstlenmek istememişti. Bunları, epey bir süre sonra etrafımdakilerden gelen itiraflardan öğrenmiştim... “Biz seni çok beğeniyorduk... abimle... kardeşimle... oğlumla... evlendirmeyi çok düşündük; ama kardeşlerin olduğu için vazgeçtik.” gibi birçok cümle duymuştum. Evet, böyle bir yükün altına girmeye kimse cesaret edememişti. O hariç... Eşim sonraki yıllarda gerçekten de kız kardeşlerimi öz kardeşleri gibi görecekti, maddi-manevi destek çıkacak, benim bir elimin onların üstünde olmasına ses etmeyecekti. Bunları, eşimin kötü düşüncelerden uzak ve ne kadar iyi niyetli biri olduğunun anlaşılabilmesi için anlatıyorum.

Hizmet...

“Hizmet Hareketi” ile tanışmam da eşimin sayesinde oldu. Evimize çoğu zaman eşimin misafirleri geliyordu. Onlarla iyi niyetiyle, samimi bir şekilde ilgilenmesi karşısında ben de etkileniyordum. Bundan dolayı misafirlere izzet ü ikramda bulunmaktan, onlara hizmet etmekten hiç gocunmuyordum. Sonraki yıllarda da çocuklarımı Hizmet’in açmış olduğu okullara göndermekte beis görmedim. Zaten eşim de tam anlamıyla bir Hizmet gönüllüsü idi. Bu okulları tercih etmemizde sadece eşimin Hizmet gönüllüsü olması etken değildi. Hem okulların başarı grafiklerini görüyor hem de gerçekten çocukları sevgiyle terbiye ettiklerine şahit oluyordum. Bu okullardan daha iyisi olsaydı oraya gönderirdim; ama daha iyisi yoktu. Sadece benim çocuklarım mı gidiyordu bu okullara? Bulunduğum şehirdeki tüm kalburüstü insanlar da çocuklarının bu okullarda eğitim almalarını istiyorlardı. Kalite ortadaydı yani...

...

Kuafördüm, bir dükkân açmış, çalışıyordum. İşimi iyi yapıyordum ve hatırı sayılır bir müşteri kitem vardı. Gerek evde gerekse iş yerimde insanüstü bir yoğunluğum vardı.

15 Temmuz'da Ne Oldu?

Son iki buçuk yıldır AKP Hükümetinin, özellikle de Cumhurbaşkanının, “darbeyi cemaat yaptı!” söylemi var ya...

Ben darbenin yapıldığı gün ne yapıyordum, biliyor musunuz? Yeni doğan bebeğimi emziriyordum. Diğer çocuklarım da oyun oynuyorlardı. Eşim yurt dışına çıkmıştı. Beni aradı o gün ve nasıl olduğumuzu ne yaptığımızı sordu. “Hiç” dedim saf bir şekilde “bebeği uyutuyorum.” “Dünyadan haberin var mı senin?” diye sordu telaşlı bir şekilde. “Yok dedim, ne oldu ki?”

Kayınvalidem, kayınbabam ve görümcem bizdeydi, hemen televizyonu açtık. Darbe nedir, nasıl yapılır? İstanbul’da köprü kapatılmış, tanklar, askerler filan... Kayınpederim kanalları bir süre dolaştıktan sonra, “Bu bir darbe değil korkmayın.” dedi ve devam etti. “Ben defalarca darbe yaşadım, bu darbe değil rahat olun!” ...

Ertesi gün cumartesiydi. Düğünler, nişanlar olduğu için programım yoğundu. Bir yandan dükkânı açıp açmama konusunda tereddüt yaşıyor, bir taraftan da gelin hanımlarla mesajlaşıyorduk. Korkuyordum. Bebeğimin olduğunu, dükkânı açma konusunda emin olamadığımı belirttim onlara. Eğer ortalık sakinse ve dükkâna gelebilirlerse beni aramalarını söyledim. Neyse ki, ertesi gün elemanlar ve gelinler gelebildiler.

Hayatlarının en güzel günüydü gençlerin; ama darbe teşebbüsü olunca bazısının düğünü ertelenmiş, bazıları ise çalgı-çengili bir düğün yerine sessiz sedasız bir töreni tercih etmişti. Bu şekilde geçip gittiğini sandık 15 Temmuz’un... Ne yazık ki geçmediğini, daha çok kurban istediğini sonraki günlerde anlayacaktık...

Kayıp(!) Pasaportlarımız

Maddi durumumuz fena değildi ve eşim yıllardır yurt dışına gidip gelirdi. Aslında o, yıllardır başka bir ülkede yaşama hayalini kuruyordu. Son birkaç yıldır oldukça ısrar etmeye başlamıştı. O dönem ben tekrar hamile kalmıştım. Karnımda bebeğimle böyle bir maceraya atılmak zor geliyordu bana. “Önce sen git, yapabileceğimizi, yerleşebileceğimizi ve tutunabileceğimizi anlarsan, çocuklarla ben de geleyim, yapamazsan sen dönersin.” dedim. Düzenimi bir bilinmezlik için bozmaya cesaret edememiştim.

15 Temmuz olayı yaşanmadan önce, onun bu hayalini gerçekleştirme konusunda ben de istekliydim; ama bebeğimizin biraz daha büyümesini bekliyordum. Eşim darbe teşebbüsünden birkaç ay önce, mart ayında, tekrar yurtdışına çıkmıştı. Devlet memuruydu, normalde o ay çalışması gerekiyordu; fakat yeni doğum yaptığım için iki yıllık süt izni almış ve Amerika’ya gitmişti.

Biliyorsunuz o sıralarda tüm devlet memurlarının izinlerini iptal etmişlerdi. Eşimin iznini de iptal ettiler ve geri gelmesini istediler. Fakat ülkenin genel durumuna bakınca bu hiç de mantıklı görünmüyordu. Mantıklı olan, bizim onun yanına gitmemizdi. Maalesef Amerika’ya gitmek için vize başvurusu dahi yapmamıştık. Bunun üzerine eşim Almanya’ya geçmemizi ve Amerika için vize sürecini orada beklememizi istemişti. Daha önce defalarca yurt dışına çıkmıştık. Son birkaç yıldır da yoğun olarak mesleki eğitimlere katıldığım için Schengen vizem mevcuttu.

...

Kısa bir süre sonra biletlerimizi aldık ve çocuklarımızla havaalanına geldik. Burada görevliler pasaportlarımıza el koydular ve utanmaz bir şekilde “bu pasaportlarınız kayıp!” dediler. Şaşırmıştım. Biraz da öfkeyle “İşte elimde tutuyorum, nasıl kayıp oluyor?” diye sordum. Bu arada bulunduğumuz şehirde tanınmış bir aile olduğumuzdan herkes bize bakmaya başlamıştı. Etrafımızda bir halka oluşturmuşlardı. Merak içerisindeydi herkes. Bizi bekleyen hikâyenin sonunu öğrenmek için pürdikkat olanları izliyor, belli belirsiz yüz ifadeleriyle bir eksiklik, bir yanlışlık bulmaya çalışıyorlardı. Daha sonra bizi, bir odadan diğerine götürüyorlar, sabrımızı sınıyorlardı. Son girdiğimiz odadaki görevli pasaportlarımızın kayıp olduğunu öne sürerek imzalamam için bir kâğıt verdi. Çok sinirlenmiştim, ayak direttim. “Defalarca yurtdışına gittim. Neden şimdi gidemiyorum? Ve pasaportlarımız kayıp filan değil, işte elimdeler!” dedim. Görevli pasaportları bir hışımla elimden çekip aldı ve daha sonra onları hiddetle kesmeye başladı. Mecburen uzattığı kâğıdı imzaladım.

...

Boyunlarımız bükük, ne olduğunu bile anlamadan evimize geri döndük. Çok üzgündüm. İlerleyen günlerde bizim olayımız kulaktan kulağa, yalan yanlış aktarılarak iyice büyümüş, dedikodular ayyuka çıkmıştı. Ben de hüznüme bir hüznün daha ekliyordum. Neticesinde, birkaç gün evde hasta yattım, iş yerine bile gidemedim.

Polislerden Ev Ziyareti(!)

Üzüntüden kendimi eve kapattığım günlerdeydi, bir gece sabaha karşı kapımın zili acı acı çaldı. Başıma bir örtü geçirip kapıyı araladığımda çok sayıda polis sabırsızca bekliyorlardı. Üstümün müsait olmadığını söyledim. Beklemelerini rica ettim; fakat onların cevabı “Kapıyı kapatma” oldu sert bir ses tonuyla. Hatta bir kadın polis hemen içeri girdi ve “Kıyafetlerini benim yanımda giy!” dedi.

Kadın benimle yatak odasına kadar geldi. Mecburen onun yanında değiştirdim kıyafetlerimi. Bebeğim beşiğinde avazının yettiğince bağıyor, ürkek ürkek ağlıyordu. Onu almama bile izin vermedi. Polisin söylediklerine aldırış etmeden bebeğimin yanına gittim. Bu sırada gözüme beşiğin başucuna asılmış bir kâğıt çarptı. El yazısıyla yazılmış bir ayet... Hocaefendi'nin el yazısı... Onu bile delil kabul edeceklerini bildiğimden usulca avucumun içine aldım. Sonra kadına banyoya gidip bebeğin altını değiştirmem gerektiğini söyledim. Bu kâğıdı saklamam veya yok etmem gerekiyordu; fakat ayet olduğundan çöpe de atamazdım. Son çare olarak ağzıma alıp çiğnedim, çiğnedim ve yuttum.

...

Benimle içeri giren kadın polis, “Şimdi ben dışarı çıkıyorum, kapıyı kapatacağız, zile basacağız ve sen bize kapıyı açacaksın. Sonra haklarını söyleyerek evini arayacağız!” dedi. Ben ne olduğunu bile anlamamıştım ama operasyonu kameraya alacakları için böyle bir şova ihtiyaç duymuşlardı.

Kapıyı tekrar açtığımda hepsi birlikte içeri doluştular; eşim hakkında “terör örgütüne üyelik, FETÖ vs.” gibi bir sürü şey sayıp her yeri didik didik aradılar. Zaten biz daha önce evimizde ne kadar kitap, dergi, gazete vb. varsa hepsini, maalesef, çöpe atmak zorunda kalmıştık. Zira darbe girişiminin ardından kitaplar, gazeteler, CD’ler bile suç unsuru sayılmaktaydı. Mecburen biz de yarım kamyon kitap çıkardık evimizden... Çıkartırken de çok üzüldük. Hepsi birbirinden değerli, aklımıza takılan bir şey olduğunda açıp baktığımız, istifade ettiğimiz kitaplardı.

Ne yazık ki, gözümüzden kaçanlar olmuştu ve polisler evi didik didik ararken bizim göremediğimizi gördüler. Bir tane Hocaefendi’nin vaaz CD’si, bir tane geçmiş yıllara ait Zaman Gazetesi ve Sızıntı dergisi... Bir CD, bir gazete ve bir dergi... Bizim terörist ilan edilmemiz için yeterli olacak “mühimmat” buydu. Silah, tüfek, bıçak vs. değil, gazete ve dergi...

Evi aramaları saatlerce sürmüştü. Bizim kültürümüzde adettir: eve gelen kim olursa olsun hürmette kusur edilmez. Bunlar bizim açığımızı bulmak için evin altını üstüne getirirlerken ben peçetedir, su, çay, meyve ne varsa getiriyordum. Polisler hem ikramlarımı yiyorlar hem de bizi terörist ilan edebilecekleri argümanları arıyorlardı. Bu kadar trajikomik bir durum... Tabi kameralar açık olduğu için gayet ters de davranıyorlar bize... “Eşin sohbetlere gider miydi?... Cemaatte aktif miydi?... Gelen giden olur muydu evinize?” Bilmediğimi söyledim onlara, elbette eşimin arkadaşları eve gelip gidiyorlardı; ama bu da suç olamazdı ya! “Arkadaş oturmalarımız olurdu.” deyiverdim, ürpererek.

Yani düşünün o kadar abarttılar ki oğullarımın çizgi film, hikâye CD’lerini dahi delil kabul edip el koydular. Sinirlenmişim, en sonunda polisin birine patladım: “Ya sen buradaki yüzlerce CD’yi nasıl delil sayarsın? Bunların çizgi film olduğu belli değil mi?” Gayet ters bir şekilde, “İçeriğini nereden bileceğim ki?” dedi bana... “İçeriğini bilmediğin şeyi nasıl suç sayıyorsun?” Cevap yok!

...

Sonuç olarak saatlerce aramanın ardından, çocuklarımın ve görümcemin bilgisayarına, benim telefonlarıma ve pek çok eşyamıza el koydular. İtiraz ettim; “Bu benim iş yeri telefonum; içinde müşterilere ait birçok özel fotoğraflar var, reklam amaçlı sosyal medya hesabımda paylaşıyorum. Müşterilerin telefon numaraları, bütün iş hayatım onun içinde... Ötekileri alın ama bari iş telefonumu almayın.” Tabi ki dinlemediler. Her şeyimizi alıp giderlerken ne bir zabıt tutuldu ne de bir evrak verdiler. Bu şu demekti: tüm geçmişimizi, çocuklarımızın bebekliğine kadar tüm anılarımızı içine sığdırdığımız telefon, laptop ve tabletimizi bir daha asla göremeyecektik!

İşin kötü yanı, polisler evimize girerken bina yöneticisiyle apartman görevlisini de beraberlerinde getirdikleri için, sonraki günlerde dedikodular aldı başını gitti. Şehirde 15 Temmuz’dan sonra ilk baskın yiyen ailelerdendik ve gerek eşimin burada olmayışı gerekse evimin aranmış olması, beraberinde bir sürü asılsız iftiraları da getirdi. İşler öyle bir hal aldı ki, ben binaya giremez oldum. Dükkânıma gidip çalışıyorum, eve gelip ağlıyordum. Yapabildiğim tek şey buydu.

Ve... Okullar da Kapatıldı!

Sonraki günlerde bütün bunlara, bir de çocukların okullarının kapatılması eklendi. Daha önce de söylediğim gibi zaten bulunduğum şehirde daha kaliteli bir okul yoktu. Allah biliyor ya, okuldan yana, hiçbir gün de gözüm arkada kalmadı. Dini eğitimden, fennî bilimlere, aktivitelere kadar ihtiyaçları olan her şeyi okullarda bulabiliyorduk. Eşim de ben de yoğun bir şekilde çalışıyorduk. Defalarca işe dalıp çocuğumu okulda unuttuğum olmuştu; ama ne zaman gitsem o öğretmenler işlerinin başında oluyorlardı. Bir gün bile çocuklarımın akıbetinden endişe etmemiştim. Ama işte şimdi okulları kapatmışlardı ve hepimiz ne olduğunu anlayamadığımız karanlık bir atmosferin içine girmiştik. Çocuklar ortada kalmıştı. Nereye göndereceğiz, ne yapacağız, uyum sağlayabilecekler mi? Hepsi muamma...

Bu muammalar arasında, aile dostumuz bir abi kendi çocuklarıyla birlikte bizim çocukları da mahalle okuluna yazdırdı. Amacımız: bari çocuklarımız birbirlerinden ayrılmasınlar, bu dönemi en kolay şekilde atlatabilsinler idi. Tabi, abi çocukları yazdırmak için okula gittiğinde müdür açıkça rüşvet istemiş, üstüne bir de aşağılamıştı. “Orada, kolejde, milyonları tıklar tıklar sayarken iyiydi, burada da bizi görürsünüz artık!” Üzülerek ifade edeyim ki, o aile dostumuz, sırf çocuklarımızı okula kabul ettirebilmek için adama rüşvet vermek zorunda kaldı. Ülkede hak-hukuk kalmamıştı ki, gidip bir yetkililere şikâyet edebilelim...

Okulun ilk günü çocuklarımla beraber gittim, onlar alışabilsinler diye. Kimsenin onlara bir şey dememesi, kendilerini yalnız hissetmemeleri için uğraşıyordum. Tabi hükümet dev bir algı politikası izlediği için, daha okulun ilk günü tüm öğrencilere ve velilere “15 Temmuz Belgeseli” izlettirmişlerdi.

Hocaefendi'nin ne kadar kötü olduğunu, aslen Yahudi ve Türk düşmanı olduğunu, Fetöcülerin dünyayı ele geçirme gayretinde ahlaksız ve tehlikeli insanlar olduğunu vs. zıvalıkları anlatarak insanlar kutuplaştırılıyor, ötekileştiriliyordu. Sosyal bir linç söz konusuydu. Çocuklar daha ilk günden okuldan nefret ettiler. Ben teselli ettim onları, "Üzülmeyin." dedim. "Babanız kötü biri değil ve kimseye zarar vermedi!

...

Sonraki günlerde büyük oğlum, ortaokula gidiyordu, maalesef dersine gelen öğretmenler ve öğrenciler tarafından "öteki"leştirilmeye maruz kalmıştı. Çocuk kolejde iyi eğitim almış, buranın sistemine alışamıyor, herkes sataşüyor vs. derken birkaç kere yumruklu kavgaya karışmış. Tabi, ben bunu sonradan duydum. Babası hakkında ileri geri konuşulunca dayanamamış çocuğum! Bunları duydukça daha çok üzülüyordum...

“Satılık” Ev... Araba

İlerleyen günlerde üzerimdeki sosyal baskı o denli arttı ki, kendi evime girip çıkamaz hale geldim. Bebeğime de o baktığı için kayınvalidemin evinde kalmaya başlamıştık. O arada birkaç kere daha evime baskın olmuş, bunları da duyunca evi satılığa çıkarttım.

Bu hem çocuklarım hem de benim için hiç kolay olmadı haliyle. Eşim yok, dostum yok, okulumuz yok, alıştığımız düzen yok. Yok oğlu yok! Tüm bunların üstüne müşterilerimden biri evimin camına astığım “SATILIK” yazısının fotoğrafını çekip herkese yaymış. Biz itibarlı bir aileydik ve şimdi eskilerin deyimiyle –çok af edersiniz– itin köpeğin maskarası olmuşuz gibi hissediyordum. Bunalıma girmedim desem yalan olur, bir süre evden dışarı adımımı atmadım. Bu kez de hakkımda “hapse girdi” diye dedikodu yayıldığını öğrenmiştim.

Kayınvalidemlere taşınmıştık; ama kayınpederim biraz zor bir insandı. Görümcem İstanbul’da üniversite okuyordu ve kayınvalidem –okul sezonunda– onunla yaşıyordu. Fakat bebeğim doğunca, üstüne bir de bu sorunlar yaşanınca beni yalnız bırakmak istemedi. Kızını da mağdur etmemek adına duruma kendince bir çözüm bulmuş, kayınpederimi İstanbul’a gönderip kendi de bizimle kalmıştı. Bir süre sonra kayınpederim geri geldi. Meğer aralarında bana aksettirmedikleri bir sıkıntı varmış. Kayınpederim resti çekti, bizi kastederek: “Altı aydır biz bakıyoruz, bundan sonra kim bakarsa baksın!” diye gürledi. “Ya benimle İstanbul’a gelirsin ya da seni boşarım!” Biz olan biteni bile anlayamadan, iki gün sonra da çektiler gittiler... Bu durum bizim işimizi daha da

zorlaştıracaktı; zira minik bebeğim babaannesine alışmıştı ve benim yeni birini bulmam gerekiyordu.

...

Kimse bebeğime bakmayı kabul etmiyordu. Peşin parasıyla bile bakıcı bulamayınca mecburen kız kardeşimden rica ettim, o da beni kırmadı. Fakat zavallı bebeğimi susturamıyorduk. O kadar çok ağladı ki, korkup doktora götürdüm. Doktor bana, bebeğin kulağının patladığını, bunun normal insan için bile dayanılmaz bir ağrı demek olduğunu söyledi. İşimi iyice salladım o ara, umurumda da değildi zaten. Bebeğimin tedavisi ve teyzesine alışmasıyla ilgileniyordum. Evimi, arabamı satmıştım ve çok fazla insan içine çıkmıyordum. Hakkımda o kadar çok dedikodu yayılmıştı ki, aslında bir yandan buna şükreliyordum. İnsanlar bana acıyor olmalıydılar ki, kimse beni şikâyet etmedi. Biri çıkıp şikâyet etmiş olsaydı, eminim bebeğimle hapse atılırdım! Pek çok hanım kardeşim bu şekilde mahpuslara atılmışlardı... Böyle garip günlerden geçiyorduk.

...

Sömestr tatilinde kayınvalidemler geri döndüler. Bebeği onlara bırakabildiğim için işe gidebilecek ve insanların iğrenç yüzünü daha iyi görecektim. Arkamdan konuşanlar, yüzüme gülümseyerek laf sokanlar, saçma sapan sorular soranlar... Eşimin tavsiyesine uyuyor, kimseye cevap vermiyor ve tartışmaya girmiyordum. Sadece yıllardır bana gidip gelen bir kızcağıza patladım bir gün...

Eğitimli ve hoş bir kızdı. Bir şirketin Halkla İlişkiler Müdürlüğü'nü yapıyordu. “Abla kırılmazsan bir soru sormak istiyorum, dedi. Senin için “Cemaat’in kuryesi” diyorlar, yurt dışına gidip gelişlerinde valizle para taşıyıp kara para aklıyormuşsun! Doğru mu?” O kadar saçma bir soruydu ki dayanamadım artık... “Kusura bakma da” dedim, ben o kadar zengin olsam niye sizin ağız kokunuzu çekeyim! Otururum evimde, üç de çocuğum var, keyfime bakarım. Hem ben yurt

dışına özel jetle mi gidiyorum ki, valizle para götürebileyim? Ben de senin gibi ekonomi sınıfında uçuyorum ve götürebildiğimiz para miktarı da belli. Sorduğunuz sorularda azıcık zekâ kırıntısı olsun!”

....

Beklediğim gibi işlerimde azalma olmuştu. Sessizce dükkândan ayağını çekenlerin yanında, “seni seviyoruz ama fikirlerini sevmiyoruz” diyerek gelip gitmeyi bırakanlar da oldu. Gelenler de ya gerçekten benden çok memnun olduklarından, ya da laf taşımak için geliyorlardı. Gün geliyordu, elemanlarımla benim dedikodumu yapmaya çalışanlar, onlara sorular sorarak açığımı yakalamaya çalışanlar oluyordu. Allah biliyor ya, hiç muhatap olmadım ve duymazdan geldim.

Arkamızdan yapılan dedikodulara veya eve yapılan baskınları sevinerek izleyenlere şaşırmıyordum. Sadece ve sadece üzülüyordum. Düşünün ki, 18 yıl önce vefat eden annem bile bu mahallede doğup büyümüştü. Yani bu insanlar, bizim bebekliğimizi dahi biliyorlardı ve eşimi sonsuz takdir ediyorlardı. Eşim ki, kız kardeşlerime kol kanat germiş, onları okutup, evlenmelerine öncülük etmişti. Bir anda ne olmuştu da herkesin hayran olduğu eşim şimdi terörist(!) oluvermişti?

...

Zaman akıyordu... Eşim uzaklarda, hem de çok uzaklarda, ben ve çocuklarım burada birinci yılımızı doldurmuştuk. Onun pasaportunun süresi bittiği için mecburen iltica başvurusunda bulunmak zorunda kaldı. Biz ise bu üstü açık cezaevimizde, aklını kiraya vermiş insanlarla bir arada yaşam savaşı veriyorduk. Bizim pasaportlarımız iptal edilmişti, o ise, gelirse tutuklanacağı için, orada kalmak zorundaydı. Mecburen kaderimize razı olmuş, Rabbimin bizi tekrar kavuşturacağı güne kadar sabredecektik

Bu süreçte kayınpederimle olan problemler baş gösterince, kardeşimin üstüne ayrı bir ev tutup çıktım. Küçük bir de araba aldım. İyi bir kolej bulup

çocuklarımı oraya aldırdım. Eşim yanımda olamasa da kendimizce bir düzen kurmuştuk. Fakat yine de yüreğimiz ağızımızda yaşıyorduk.

Ancak öyle bir zaman geldi ki hükümet, OHAL adı altında zulüm ve hukuksuzluklarını artırmaya başladı. Eşi yurt dışında olan FETÖ suçlularının eşlerini tutuklayıp çocuklarını da yetiştirme yurduna verdiklerini duymaya başlamıştık. Amaç, asıl aradıkları kişiyi geri dönmeye zorlamak... Bunların sayıları arttıkça yüreklerimize birer kor parçası düştü.

Eşimle her gün konuşuyorduk. Eşim orada ağlıyordu, ben burada... Öyle bir şey olursa ne yapardık? Çocuklara belli etmemeye çalışıyorum; fakat ne zaman bir polis görsem saklanıyorum, yolumu değiştiriyorum ya da arabadaysam başımı torpido gözüne gömüyordum. Hayatımız korku üzerine kurulu gibiydi ve resmen diken üstünde yaşıyorduk.

Yurt Dışına Çıkmanın “Yeni” Yolu...

Eşim soruna kendince bir çözüm üretti. Bizi yurt dışına çıkartacaktı. İyi de nasıl? “Bana bırak.” dedi sadece... Heyecanlanmışım; umutlanmışım.

Neyse bir gün arayıp gizemli bir şekilde fısıldadı; “Hemen 50 bin dolar topla, filan saatte filan parka git, şu isim ve şu görünümdeki adama parayı teslim et! Şaşırmış olmakla birlikte denileni yaptım. Fakat parayı kendim götürememişim; bir yakınım ile göndermişim. Çok geçmeden o yakınım panikle beni aradı: “Abla biri gelip parayı aldı gitti! Pasaportları sonra getireceklerini söylediler; ama ya getirmezlerse? Yapacak bir şey yoktu: “Allah’a sığındık, bekleyip göreceğiz.” diyebildim yalnızca...

Nitekim birkaç haftalık gergin bir bekleyişin ardından, eşim bir gün tekrar aradı. “Hani gitmiştiniz ya, işte oraya tekrar gidin.” gibi gizemli cümleler kurunca ben anladım. Tıpkı filmlerdeki gibiydi, tarif edilen parka gidip beklemeye başladım. Nasıl biri gelecek, nasıl tanıyacağım? Hiçbir şey bilmiyorum. Neyse bir şekilde ulaştım pasaportlara... Fakat eşim beni sakın pasaportları evde bırakma diye sıkı sıkıya tembihlemişti. Sonraki günlerde pasaportlarla yatıp, pasaportlarla kalkıyordum... Sonuçta dünyanın parasını vermişiz, resmen pasaportlara yapışık yaşadım. Ta ki eşimden yeni bir telefon alana dek...

Eşim, bir liman şehrine geçmemiz gerektiğini söyledi. Orada bizi uzaktan bir akrabamız karşılayacaktı. Çocuklarıma, “Tatile gidiyoruz.” dedim. Sadece birer tane elbise, ayakkabı alabileceklerdi. Çocuklar şaşırmıştı, bu nasıl bir tatildi? “Oradan alacağız inşallah.” dedim, “Babanız ayarladı tatili.” Öyle deyince pek sorgulamadılar. Sevindiler hatta...

Maalesef, oraya gidince onlardan daha çok ben şaşırmıştım. Zira uzaktan bir akrabamızın evinde misafir olmuştuk ve eşim telefon ederek, “Kaçak yollarla çıkacaksınız.” dedi. “Nasıl yani, uçağa binip gidemeyecek miydik?” “Hayır.” dedi eşim, “Tekneyle Yunanistan’a gideceksiniz.” Öyle deyince ben ağlamaya başladım, bunu yapamazdım! Buna cesaret edemezdim. Nitekim akrabamız da “Abla kusura bakma ama ben bırak üç çocuğu kendi başıma olsam bile buna cesaret edemezdim.” deyince ben iyice korkmuştum. Böyle bir ikilemde kalınca eşim onlara kızdı; “Lütfen” dedi. “Bu bizim ailemizle ilgili bir karar ve bırakın da bu kararı eşim versin. Onu etkilemeye, vazgeçirmeye çalışmayın! Elbette ben ailem için en iyisini isterim!”

...

Düşünmek için biraz zaman isteyip telefonu kapattım. Akrabamız hala aynı şeyi söylüyordu. Düşündüm... Eşim çok sağ duyulu biriydi. 18 yıllık evliliğimiz boyunca defalarca test ettiğim bir şey vardı. Ne zaman onun sözünü dinlemesem zarara uğramış, pişman olmuştum. O beni hiç yanıltmamıştı çünkü. Ve çok zor da olsa bir karar verdim: Gidecektik!

Başka bir şehre geçiş yapmamız gerekiyordu. Akrabalarımızla vedalaşırken ölüme gider gibi hissetmiş, daha sonra arkamızdan çok ağladıklarını öğrenmiştik. Sonunda vuslat mı, firak mı olduğunu bilemediğimiz bir yola girmiştik bir kere...

Çok para vermiştik evet; ama son derece planlı bir kaçış programı yapılmış gibiydi. Bir taksici bizi almış, bir süre gittikten sonra başka bir taksiciye devretmişti. Bir ekip kurulmuş gibiydi. Neyse yeni ikametgahımız olan şehirde, ne olacağını bilemediğimiz gergin bir 10 gün geçirip, ardından tekneyle Rodos adasına geçmiştik.

Biz Pişman Olduk, Geri Döneceğiz!

Ağustos'un 22'si... Gezi teknesi gibi lüks bir tekne... Yolculuğumuzun toplam 9 saat süreceği söylendi bize... Tam 9 belirsiz saat... Kaptan gezdire gezdire götürecekti... Fakat bizi bekleyen tek şey belirsizlik ve korku değildi. Hepimizi deniz tuttu. Berbat bir şekilde başımız dönüyor, hepimiz durmadan kusuyorduk. Öyle ki midemizde bir şey kalmadığı halde hala kusmaya devam ediyorduk. Baktım olmayacak, biz bu yolculuğu tamamlayamayacağız, dayanamadım eşimi arayıp söylemek zorunda kaldım; "Biz pişman olduk, geri dönmek istiyoruz, n'olur bizi affet!"

Eşim o panikle kaptanı aramış ve ondan, "Tek sorunları kusmak olsun, sağ salim geçsinler de!" cevabını almıştı... Ona göre kolaydı belki ama ne benim ne çocukların dayanacak gücümüz kalmıştı. Eşim tekrar beni arayarak yalvardı; "Lütfen biraz dişinizi sıkın, her şey çok güzel olacak Allah'ın izniyle." Sonuçta o da bize kavuşmak için çabalıyordu.

Başımıza ne gelirse gelsin çocuklarımla sabretmeye karar vermiştim. Sağ olsun kaptan da durumumuza acıyıp acele etti ve beş saate yakın bir sürede Rodos'a geçebildik. Garip bir duyguydu, aile olmaya bir adım yaklaşmıştık!

Bizi burada karşılayan kişi, bir eve geçmemize, kalacağımız dört gün boyunca ihtiyaçlarımızın karşılanmasına ve biletlerimizi alıp havalimanına geçmemize yardımcı olmuştu. "Buradan sonra yalnız devam edeceksiniz" dedi bana, biletimiz Brüksel'e alınmıştı ve şayet geçmeyi başarabilirsek orada bizi Hizmet'ten kardeşlerimiz karşılayacaktı.

...

“Lütfen İzin Verin, Aileme Kavuşayım.”

Gergin bir şekilde sıraya girip, check-in için beklemeye başladık. Pasaportlar gerçekte ve fakat bir sorun vardı ki, Türkiye’den kaçak yollarla çıktığımız için tertemizdi. Bizi hemen karakola aldılar. Ya Türkiye’ye gönderirlerse korkusu vardı içimde. Yabancı bir memlekette, üç çocuğumla, dil bilmez halde karakola düşmüştüm. Büyük oğlum İngilizcesi yettiği kadar derdimizi anlatmaya çalışıyor, bebeğim ise durmadan ağlıyordu. O arada çaresizce eşimi aradım; bizi tutukladılar diye... O da rica etti, polislerle konuşmak için... Normalde böyle bir şey mümkün değilmiş; fakat komiser benim korkumu ve çaresizliğimi görmüş olsa gerek bunu kabul etti...

Eşim uzun uzun konuştu komiserle... Her şeyimizin yasal olduğunu lakin Türkiye’deki “diktatörün” zulmünden kaçtığımızı anlattı ona... “Lütfen izin verin, aileme kavuşayım.” demiş. Adam bana baktı, kolundaki saati göstererek; “Uçuyorsunuz.” dedi... Büyük oğlumla ikimiz öyle rahatlamıştık ki, ifade edemem. Şükür ki bunu da atlatabilmiştik; hiçbir sorunla karşılaşmadan uçağa binebildik ve Brüksel’e uçtuk.

Merhaba Avrupa!

Brüksel’de bizi Hizmet Hareketi’ne mensup genç bir çift karşılamıştı. Türkiye ve Rodos’tan sonra burası o kadar serindi ki, karı koca hemen ceketlerini çıkartıp çocuklarıma giydirmişlerdi. Rahat edebilmemiz için otelde bir oda ayarlamışlardı ve bizi götürmeyi teklif etmişlerdi. Ancak o kadar çok korkmuş ve tedirgindik ki, tir tir titriyorduk... “Ben otele gitmek istemiyorum.” dedim açıkça, çok korkuyorum, çocuklar da çok korktu, lütfen bizi evinizde misafir edin!” Evin hanımı genç ve tatlı biriydi, içten bir şekilde gülümsedi; “Şeref duyarız.” dedi, “Lütfen bize buyurun!”

Hiç tanımadığımız o hanım bize öyle güzel ev sahipliği yapmıştı ki, etkilenmemek elde değildi. Eşi de rahat edebilmemiz için annesinin evinde kalmış, biz ise yaşadıklarımızdan sonra huzurlu bir yerde kalmanın rahatlığıyla güzel bir uyku çekmiştik. Sabah da kendimizi muhteşem bir kahvaltı sofrasının başında bulmuştuk.

...

Brüksel’de kendime ve çocuklarıma kışlık kıyafet alışverişini yaptıktan birkaç gün sonra, yine Hizmet’ten güzel insanların vesilesiyle Almanya’ya geçecektik. Öyle hoş insanlarla idik ki, korkmuyor ve kendimizi yalnız hissetmemiştik. Nitekim orada da tatile giden bir kardeşimizin evinde kalmıştık; tanımadığı, bilmediği bizlere hem de hiç düşünmeden evinin anahtarını verecek kadar alçakgönüllülerdi.

...

Eşim Almanya’da 15 gün kalacağımızı söylemişti; fakat elimizde olmayan sebeplerle o süreç bir aya çıkmıştı. Bayram yakındı... Kurban Bayramı’nı da orada geçirmiş ama bir gün bile sıkılmamıştık. Her gün birileri bizi ağırlamıştı, gezdirmişti, yedirmiş, içirmişti. Ve gerçekten kimsenin Allah rızasından başka beklentisi de yoktu.

...

Almanya’da kaldığımız bir ay süresinde onların hikayelerini de dinleme fırsatım olmuştu. Türkiye’deki diktatörü savunan faşist Türkler –maalesef– orada da varlardı ve bu güzel insanlara hayatı zehir etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Sosyal bir linç-karalama kampanyası başlatmışlar, dışlamışlar, iş yerlerini yağmalamışlar, iftiralar atmışlar... Kötü her yerde kötüydü yani... Kardeşlerimiz burada bir de böyleleriyle uğraşıyorlardı, maalesef...

Vedalaşma...

Almanya'ya neredeyse alışmaya başlamıştık ki eşim arayarak ertesi gün Mexico City'ye uçacağımızı söyledi. Biz herkesle vedalaşıp yola çıkmış; fakat aradaki saat farkından dolayı bir gün önce yola çıktığımızı öğrenip yarı yoldan geri dönmüştük. Tabi ne olduğunu bile anlayamadan geri gelmiştik.

Ertesi gün yine aynı stres... Toparlanmış, vedalaşmış tekrar yola koyulmuştuk. Tam havaalanında uçağa geçmeyi bekliyorduk, eşim tekrar arayıp uçmamamız gerektiğini söylemişti. Bizden önce oraya inen Türk bir aileyi tutuklayıp saatlerce sorgulamışlar. Zira biz turist gibi gireceğiz oraya, eğer bizim turist olduğumuza ikna olmazlarsa Türkiye'ye geri gönderiliyorlarmış. Bir daha da Mexico City'ye girebilme ihtimali diye bir şey de yokmuş. Tek geçiş noktasının ise burası olduğunu ben sonra öğrenmiştim tabi, eşim beni korkutmamak için söylememiştii önceden...

İyi de valizlerimizi uçağa yüklemişler, ne yapacağız? Yapacak bir şey yoktu, valizler, uçak biletleri, oradaki otele verdiğimiz paralar hepsi yanmıştı, biz gene gerisin geriye döndük. Almanya'ya geri döndüğümüzde çok şaşırmıştık. Zira kardeşlerimiz, biz gittik diye çok üzülop ağlamışlar, bizi karşılarında görünce sevinçlerini görmeliydiniz.

...

Bir hafta sonra yeniden bilet alındı ve biz yeniden yola çıktık. Büyük oğlum demişti ki, "Anne Allah aşkına vedalaşmayalım, geri geliyoruz komik oluyor!" Neyse ki bu defa gidebilmiştik. Fakat havaalanından çıkmaya korkuyorduk, çünkü pasaportlarımızda ne Rodos'a ne de Almanya'ya giriş mühürleri vardı.

Tertemiz, gıcır gıcır pasaportlar... Eşim hazırlıklı olmam konusunda beni uyarmıştı. Tamamen bizimle ilgilenecek olan memurun insafına kalmıştık, belki saatlerce sorgulayacak, belki de hemen geçirecekti. Eşim ne derse onu yapıyordum. “Görevliyle mümkün mertebe vücut dilinle anlaş, çocuklar da hiç konuşmasın.” demişti. Nitekim pasaportlarımızı inceleyen görevli neden hiç giriş mührü olmadığını sorduğunda “bilmiyorum” anlamında mimikler yapmış, gittikçe öfkelenip “Benimle ya İngilizce ya Almanca konuş!” diye azarladığında da ses etmemiştim. On beş dakika boyunca adama tam bir sinir harbi yaşatmıştım; ama nihayet geçmemize izin vermişti.

Uağa geçip oturduğumuzda büyük oğlumla geebildiğimize inanamamıştık. Çok korkmuştuk. Cancun’a uçuyorduk, eşim orada bizi bekleyen iki avukatın olduğunu söyleyip bizi rahatlatmıştı. şayet başımıza olumsuz bir durum gelirse onlar yardımcı olacaklarmış bize...

Neyse, orada da bizi birileri karşılamıştı. Otele götürüp bıraktığında da demişti ki; “Burada üç gün kalacaksınız.” O kadar tedirgindim ve korkuyordum ki; “Allah aşkına dedim, bizi olabilecek en kısa sürede geçir. Ben daha fazla beklemek istemiyorum!” Cevaben; “Ben geçiririm de siz dayanamazsınız, jet lag olursunuz” dedi bana... “Olsun.” Dedim. Tahammülüm kalmamıştı artık, “Sen geçir bizi, mümkünse hemen yarın sabah!”

Bunun üzerine sabah erkenden arabayla Mexico City’ye gelmiştik. Orada da bir gün kaldıktan sonra uçakla bir sınır şehrine geçmiştik. Tabi yanımızda rehberimizle birlikte... Uçakta herkes esmer tenli, bir tek biz bembeyaz kalıyoruz yanlarında... Rehberimizin, “Dua edin de uçaktan indiğinizde, şüphelenip, sizi sorguya almasınlar. Çoğu gitti sayılır o zaman.” dediğini hatırlıyorum,

Uçaktan indiğimizde dilimde dualar, bir yandan da turist havasında çocuklarla güle oynaya ilerliyorduk. Ama içimde kopan fırtınaları Allah biliyor, geriden birilerini alıyorlar ama sanki her an bir el uzanıp bizi de alacakmış gibi! Dar bir koridor boyunca ilerlerken sanki kaderimiz yazılıyormuş gibiydi... En son

bir asker, eliyle omuzuma dokununca nasıl kanımın çekildiğini anlatamam. Meğır sadece valizlerimizi bir daha X-ray'e koymamız içinmiş bizi durdurmasının sebebi...

Nihayet havaalanından çıkıp rahat bir nefes almıştık. Rehberimiz dedi ki; "Benim görevim bu kadar, bundan sonrasını yalnız gideceksiniz!" İyi de bu nasıl olacaktı? Sınıra kadar götürüp bizi bırakmış, biz oradan yürümeye başlamıştık. Tam bir umuda yolculuk filminin içinde gibiydik. Telefonlarımız olmayacaktı bundan sonra, rehberimizin telefonundan son kez eşimle ve Meksika'daki avukatımızla konuşmuştuk. Avukat sınırdan geçiş yapmam gerektiğini, bizi takip edeceğini, korkmamamız gerektiğini, bu sürecin biraz zor geçeceğini ama inşallah kısa sürmesini dilediğini ifade etmişti. Gergin bir yolculuğa daha başlamıştık!

Yürüyerek Aşılan Sınır...

Rehberimiz bize yemek yedirdikten sonra sınır kapısına getirip bırakmıştı. İyi şanslar dileyip dönmüş, biz çocuklarla –ellerimizde valizler– hızlı hızlı yürümeye başlamıştık. Etraf bizim gibi insanlarla dolu, hepsinin ellerinde valiz, birbirlerini geçmeye çalışıyorlardı... Onlar hızlandıkça biz de hızlanıyorduk, biz hızlandıkça onlar hızlanıyorlardı...

Nihayet -nefes nefese-, bir insan kuyruğunun sonuna gelmiştik. Sıra bize gelip de pasaportları uzattığımda, -avukat bana defalarca söylemiş olduğu halde- “asylum” kelimesini unutup iyice paniklemişim. Oğlum nihayet cep telefonuna yazıp görevliye göstermişti. “Biz iltica etmek istiyoruz!”

Ardından bizi bir odaya aldılar. Orada bizden üstümüzde küpe, kolye, kemer vs. ne varsa çıkarmamız istenince, sevinmedik değil... Demek ki başarabilmiştik, demek ki iltica edebilmiştik. Tabi biz sanıyorduk ki, “Aa hoş geldiniz” diyecekler, elimizi kolumuzu sallaya sallaya geçip gideceğiz. İşin hiç de olmadığını ilerleyen saatlerde anlamıştık. Zira bizi aldılar, bitmeyen uzun koridorlar boyunca ilerlemeye başlamıştık, öyle ki buz gibi bir yer ve kapılardan geçtikçe üstümüzden kilitliyorlardı. Yavaş yavaş tedirgin olmaya başlamıştık. Ta ki geçiş için bir diğer odaya aldıklarında, büyük oğlumun benimle devam edemeyeceğini söylediklerinde ikimiz de şok olmuştuk. İyi de “Neden?”

Ağlaya ağlaya koparmışlardı bizi birbirimizden... Oğlum bir tarafta “Anneeee!” diye feryat ediyordu, ben de hıçkırıklara boğulmuş ağlıyordum. Küçükler de ağlamaya başlamışlardı; ama adamlar zorla ayırmışlardı. Bizi kadınlar ve çocuklar koğuşuna almışlardı, onu da yetişkinlerin koğuşuna. Yeterli

İngilizcemiz olmadığından, bir daha hiç birbirimizi göremeyeceğiz zannetmiştik ve feryatlarımız koridorlarda yankılanmıştı. Resmen bir travma yaşadık diyebilirim, ikimiz de ağlayarak ayrıldık. Canım oğlum korkudan duvarları tekmelemiş, hıçkıra hıçkıra ağlamış. Bir ara 10 dakika kadar görüşmemize izin vermişlerdi. İkimiz de çaresizdik ve korkuyorduk. Ne olacağını da bilmiyorduk.

Çok soğuk bir odada iki çocuğuma sarılmış, titreyerek biraz uykuya dalmıştım ki demir kapıyı büyük bir gürültüyle açtılar. Adamın biri gelip ismimi anons etmişti. Düşünün hiç pencerenin ve zaman kavramının bulunmadığı bir yerdesiniz. Kaç saattir buradasınız ve gece midir gündüz müdür bilmiyorsunuz.

Beni sorguya aldılar. Online olarak bağlanan bir yeminli tercüman vasıtasıyla derdimi anlattım. Neden geçtin, kimsin, necisin? Onlara, eşimin ve ailesinin Hizmet mensubu olduğunu, benim ise hizmetle sadece gönül bağımın olduğunu anlattım. İşime, memleketime kadar her şeyi sormuşlardı. “Ben buraya sığınmak istiyorum; çünkü çocuklarımla can güvenliği yok Türkiye’de. Çocuklarımla benden alacaklardı. Çok sıkıntı yaşadım ama çocuklarım olmadan yapamam.” Dedim. İşin iç yüzünü anladıkça polis benden özür dilemeye başladı; “Ben size kızdım ve kötü davrandım ama ne şartlarda buraya geldiğinizi bilmiyordum.” dedi mahcup bir şekilde. Sonrasında bana da ayrı odada tuttukları oğluma da inanılmaz iyi davrandılar. Hatta polis gidip onu teselli bile etmiş, “Üzülme şimdilik böyle olması gerekiyor; ama bu geçici bir durum.” diye onu teskin etmeye çalışmışlar.

Büyük oğlumla üç gün ayrı kalmış, durmadan da ağlamıştık. Sonrasında – yemin ettirilerek– çapraz sorguya alınmıştım. Ama anlattığım şeyler kurgu değildi sonuçta ve aynı şeyleri onlara da anlatmıştım. Bizler vergisini veren, suça karışmayan, işinde gücünde vatandaşlar idik ve devlet sahte bir darbe organize ederek bir anda yüz binlerce insanı “terörist” ilan etmişti... “Amerika’dan ne istiyorsun?” diye sormuşlardı nihayetinde... “Hiçbir şey.” dedim. “Sadece özgürce yaşam hakkı istiyorum.”

Sonraki iki gün boyunca da orda kalmıştık; ama zavallı oğlumun ağlamaktan gözlerinin şiştiğini, yemek yiyemez hale geldiğini biliyor olmak sabrımı zorluyordu. Zaman geçmek bilmiyor, ben burada ağlıyordum, o orada ağlıyordu. En sonunda el kol hareketiyle, “Bari küçük oğlumun abisinin yanında kalmasına müsaade edin.” diyebilmiştim. Bu konuda beni kırmadılar, iyi ki de kırmadılar; çünkü oğlum daha sonraları bana orada olanları anlattı: “Etrafta herkes İspanyolca konuşuyordu, tepede lambalar yanıyor, yataklar yerlerdeydi, tuvaletler taşıyor ve ben hiç uyuyamıyordum, artık delirmek üzereydim. Kardeşim gelince birlikte sohbet ettik, biraz rahatladım.” ...

Ben ise minik bebeğimden cesaret alıyordum adeta... Bize asır gibi gelen günler boyunca –bana cevap veremese de- onunla konuşuyor, uyurken elini tutup cesaret buluyor, teselli oluyordum. Etrafını battaniye gibi bir şeyle çevirmiştim ve insanlara “bebeğim uyuyor” diye işaret edince kimse yanımıza gelmiyordu.

...

Ardından bizi otobüslerle başka bir yere naklettiler... Bu yeni yerimizde, gündüzleri karakol gibi bir yerde kalıyor, akşamları otel tarzında bir yere götürülüyorduk. Kapıları kapalı tutmak yasaktı; ama en azından kişiye özel lavabosu ve yatakları vardı. Bebeğim maalesef günlerdir anne sütünden başka bir şey alamıyordu. Bize verilen sandviçleri de tabi ki yiyemiyordu. Her gün bir bardak süt alabiliyor, onu da nimet sayıyorduk. Orada da altı gün kalmıştık. Her gün aynı seremoni: otobüslere de otele de alınırken sıraya giriyorsunuz, aranıyorsunuz, her seferinde başka bir odaya yerleştiriliyorsunuz. Sabah akşam hep aynı şekilde...

10. günün sonunda bizi tahliye edeceklerini söylediklerinde, sevinmekte yine acele etmiştik. Çocuklar nihayet babalarına kavuşacaklarını düşünüp sevinmişlerdi. Bizleri üçer aile olacak şekilde gruplara ayırmışlardı ve grupların başına da ikişer görevli verilmişti. Görevlilerden biri oğluma, “Siz durumu iyi bir aileye benziyorsunuz, yaşlıların New York’ta gezerken senin burada ne işin

var? Ülkeye pekâlâ normal yollarla da girebilirdiniz, neden bu şekilde geçtiniz?” gibi sorular sormuş, canım oğlum da büyük bir olgunlukla “Öyle olması gerekti.” diye cevap vermiş.

...

Bizi havaalanına getirdiklerinde ise en büyük utancı burada yaşamıştık. Önce çamaşırhane gibi bir yere götürdüler ve çoraplarımıza varıncaya dek tüm kıyafetlerimizi alıp, bebeğiminkileri dahil, tek tip eşofmanlar giydirdiler. Tüm gruplara da aynı renk eşofmanlar giydirilmişti. Diğer insanların sizin kaçak olduğunuzu kolayca anlayabilecekleri eşofmanlar... O kadar utanmış ve üzül müştüm ki başımı yerden kaldırıp kimsenin yüzüne bakamamıştım.

Bir süre sonra görevlinin oğluma, “Annen neden üzgün?” diye sorduğunu, onun da “Annem kıyafete önem veriyor ve bunlarla mutlu olmadı.” diye cevapladığını öğrendim. Bunun üzerine sadece bize özel olarak, benim ayakkabılarımla ceketimi, çocukların da yeleklerini vermişlerdi. En azından ayağımdaki koskoca terliklerden kurtulunca biraz daha rahatlayabilmişim.

İnişte de artık eşimle kavuşacağımı ve bu kâbusun sona ereceğini düşünüp sakinleşmeye çalışıyordum. Hatta havaalanına indiğimde pantolonumu da vermelerini rica etmişim, zira eşimin beni böyle görmesini istemiyordum. Fakat görevli kadın biraz daha sabretmem gerektiğini, çok az kaldığını söyledi.

Kamplar Yumağı...

İndikten sonra başka bir arabaya bindirildiğimizde –ki inanılmaz yağmurlu bir gündü– çamurlu tarlaların arasından korku dolu bir yolculuğa çıktık. Bu korkunç tarlaların ortasına yerleştirilmiş, etrafı hapishane dibi demir parmaklıklarla çevrelenmiş, konteynirlara girdiğimizde bize tekrardan yeni eşofmanlar giydirdiler. Röntgen, kan tahlili vs. yapacaktılar. Ve sorular... “Tacize veya tecavüze uğradınız mı, hamile misiniz?” ... Sakin kafayla düşününce doğal sorulardı; ama o an sanki kendime hakaret ediliyormuş gibi hissetmiştim ve çok ağlamıştım. Şükür ki biz bir şey yaşamamıştık; ama böyle şeyler de yaşanabiliyormuş kamplarda... Hiç bitmeyecekmiş gibiydi sanki bu şeyler...

Bir de fotoğraf çekme aşaması vardı. Fakat sinirlerim o kadar yıpranmıştı ki durmadan ağlıyordum. Gözlerim kan çanağına dönmüş halde fotoğrafımı çekmişlerdi. Bu sırada eşimi aramışlar nihayet, onun sesini duyunca daha çok ağlamıştım.

Sabah 6’da getirildiğimiz bu yerden, işlemler bitirilip, perdeleri kapatmanın ve dışarı çıkmanın kesinlikle yasak olduğu bir konteynıra yerleştirildiğimizde, saat gece yarısını gösteriyordu. Yorgunluktan ölüyorduk, hemen uyuyuvermişiz. Aradan bir saat geçmemişti ki, tekrar uyandırılıp yeniden çıkartıldık. Bebeği de alıp perişan halde çıkmıştık; ama ne moraliz kalmıştı ne de gücümüz...

...

Gece yarısı götürüldüğümüz ofiste imzalamam için beni bekleyen bir sürü kâğıt vardı. Onları imzaladığımda görevliler çıkıp gittiler biz öylece kalakalmıştık. Ne diye bekliyorduk ki? Derken içeri eşim girmişti... O an... tarif edilemez... Sanki araya yıllar, aylar, günler girmemiş gibiydi; önce ben

ağlamaya başladım, sonra da çocuklarım ağlamaya başladı. Sarıldık babamıza, ağladık, ağladık...

...

Sonraki günlerde de -17 gün boyunca- biz kampta kaldık ve eşim aralıklarla bizi ziyaret etmişti. Fakat şartların zorluğunu anlatamam size. Her gün farklı bir yere gidiyorsunuz. Misal çocuğun aşısı için gidiyorsunuz, onun için sırada beklerken mikrop kapıp hastalanıyor, bu kez tedavi için doktor kuyruğu, ardından ilaç kuyruğu bekliyorsunuz. İlacı fazlaca vermiyorlar. Beklediğimiz sırayı tarif etmek hiç de kolay değil. Sineklerin saldırısına maruz kalıyorsunuz, insanlar burunlarını filan üstlerine başlarına siliyorlar, onlara yapışan sinekler daha sonra gelip size de konuyor. Sağlam insan girse bu kuyruklara, hastalanır zaten...

Yemekler ise ayrı bir dertti. Zira genelde Meksika yemekleri yapılıyordu; ama biz yiyemiyorduk. Çocuklar yiyemiyor... bebek yiyemiyor... Ama kötü muamele kesinlikle yoktu. Özellikle yemekhane çalışanları çok seviyordu bizi... Yemek veren hanım, özellikle suyundan bolca koyuyor ve işaret ediyordu; “For baby” ... Hatta gideceğimiz gün vedalaşırken bizim kadar mutlu oldukları yüzlerinden belliydi.

Günler geçiyor, bir şekilde kamp hayatına alışmıştık. Bir gün pat diye bizi mülakata çağırdılar. Sırada beklerken ismim anons edildiğinde şaşırılmış, “Allah Allah ilk kez ismim doğru telaffuz ediliyor.” diye düşünmüştüm. İçeri girince anladım, babası Türk annesi Alman bir kızcağız vardı ve tanıştıktan sonra benden özür diledi. Çok uzun zaman olmuş onlar geleli ama biz seni nasıl göremedik, diye üzölmüştü. “Bebekle burada ne zor şartlarda kalmışsınızdır kim bilir?” diye hayıflandı. Ben teşekkür üstüne teşekkür ediyordum; ama o bunu görevi gereği yaptığını söyledi; “Bir başkası da olsa burada bu kadar uzun süre kalmamalı.” Hakikaten çocuklarımın ve benim ishal, kusma gibi şikayetlerimiz vardı. Bebeğimse bir şey yiyemediği için tuvaletini yapamıyordu. Dışardan yemek sokmak tabi ki yasaktı... Kısacası perişan haldeydik.

Nihayet!

Nihayet o gün gelmişti... Haftalarca süren kavuşma maceramızın sonuna gelmiştik. Kamptan uğurlanışımız o kadar güzeldi ki, anlatmadan geçemem. Sanki akrabalarını uğurlar gibiydi orada çalışanlar, gelip bize sarıldılar, uğurladılar, yolcu ettiler. Eşim ve çocuklarımla kamptan çıkıp giderken “Elhamdülillah.” dedim, “Elhamdülillah!”

...

Çok uzun bir zaman olmadı ama kötü günlerin geçmişte kaldığına inanarak geldiğimiz ülkede yeni bir hayata başladık. Bir nevi hayatımızı sıfırladık... Pek çok masum tutuklanmışken bu nasıl mümkün olabiliyor? dersiniz... Üzülüyorsun, ağlıyorsun, Allah’a havale ediyorsun ama oluyor.

Eşim Türkiye’deyken çok çalışkan biriydi. Herkesin yardımına koşar, herkesin işini görürdü. Hatta bazen biraz abartır, evini ihmal eder; yine de başkalarının ihtiyaçlarını giderirdi. Açıkçası bu süreçte aile ilişkilerimiz pekişti diyebilirim. Eşim başta olmak üzere, biz birbirimizin kıymetini anladık. Daha sıkı kenetlendik, zira ayrılık acısını yaşamıştık ve kavuşabilmek için çok uğraş vermiştik.

Ne yazık ki pek çok kardeşimiz birikimlerini buraya getirememişlerdi. Şükür ki, bizim böyle imkânımız oldu ve Türkiye’deki mal varlıklarımızı satarak elde ettiğimiz parayı buraya getirebildik. Bu da bizim işimizi kolaylaştırdı. Ben henüz kendi işimi yapamasam da eşim yeni bir iş kurdu. Rabbim bize yeni bir “başlangıç” lütfetti. Allah, tüm kardeşlerimize bu süreçten en az zararla çıkmalarını nasip etsin...

MÂCERÂ-YI HAYAT

Hayat macerası... Yaşanan olaylar... Hayatımızda vuku bulan olaylar silsilesi... Akıbeti belli olmayan heyecanlı, coşkulu ve bir o kadar da tehlikeli hayat... Sergüzeşt... Bu tanımlamaların hepsi doğru; ama İdil Hanımın hikayesini anlatmak da biraz eksik kalıyorlar. Kelimelerin derinine inmek gerekiyor bazen, bazı hikayeleri billurlaştırmak için.

Mâcerâ-yı hayat, bazı sözlüklerde “suyun akıp gidişi” şeklinde tarif ediliyor. İşte böyle bir tanım, İdil Hanımın çocukları ile yaşadığı serüvenleri, derinlemesine hissedebilmeniz için size yardımcı oluyor. İşte o zaman mâ’ denilince aklınıza sadece su gelmiyor. Bir damla su, bazen nehir oluyor, göl oluyor bazen, deniz oluyor, okyanus oluyor. İnsan oluyor, bir damla su. Yaşamla ölümün arasındaki sınır oluveriyor bazen. İşte o zaman suyun rengi de değişiyor. Kimi zaman maviye, yeşile boyuyorsunuz suyu; umudu, neşeyi, canlılığı anlatsın diye. Kimi zaman, sizin elinizde olmadan siyaha bürünüveriyor. Korkuyu, kederi, öfkeyi dahası ölümü hatırlatıyor size en acımasız şekilde. Mesafeler koyuyor bazen aranızda sevdiklerinizle... vuslatı mahşere saklıyorsunuz. Bazen de yollar yollara ulanıyor da bir damla su, sizin dostunuz, yaveriniz oluyor, aşılma zları geçip, kavuşmalarınıza vesile oluveriyor.

Sabrın, tevekkülün, mücadelenin, güvenin yanında öfkenin, hayal kırıklıklarının, kararsızlıkların, korkunun, göz yaşlarının hikayesi, İdil Hanımın çocuklarıyla yaşadıkları. Ve bu hikâyenin kurgu olmadığını bildiğinizde çevreye, insanlara, eşyalara bakışınız değişiyor. Bir kez daha sahip olduklarınıza bakarken, onlara sahip olmaya çalışan insanların mücadelesini gördüğünüzde, dinlediğinizde, onların sadece kelimelerden ibaret olmadığını farkına varıyorsunuz. Özgürlük gibi, aile gibi, davanız gibi...